

1 Plán

Gedrix Enlore zamyslene odhryzol z jablka, pochmúrne sledujúc prvých utečencov valiacich sa bránami hlavného mesta Ederwandu - Iderie, jasne dokazujúcich, že i posledný, zúfalý pokus kráľa Conrada odraziť Lestredov útok zlyhal. Teraz už nič nebráni orkskému alchymistovi vtrhnúť i do zvyšku Katramie a definitívne si tak zabezpečiť vládu nad svetom. Je koniec, definitívny koniec. Severný kontinent čaká doba temna, krutovláda tyrana, horšieho než smrť.

Mastičkár zatiahol záves a ľahostajne pokrčil plecom. Nič iného sa napokon ani nedalo čakať. Ako mohli zvíťaziť proti osobe vládnucej tak mocným artefaktom? Helmica, ktorú nepriateľský vodca Kradhar Lestred nosil na hlave a neskladal ani v noci, bola viac než len kúzelný nástroj. Predstavovala azda najúžasnejší predmet, aký kedy čarodeji vyrobili.

Stačil krátky rituál, jednoduché zaklínadlo a jej držiteľ zotročil akúkoľvek živú bytosť, ktorej sa dotkol. Pomocou nezlomného puta poslušnosti Lestred nielenže zjednotil pod svojím velením divoké hordy inak neskrotných a večne rozhádaných jaskyniarov, ale zároveň spoznal i tie najtajnejšie znalosti všetkých druhov mágií.

Každý čarodej, každý mystik, čo mu padol do zajatia, musel odhaliť alchymistovi celé svoje umenie, všetky vedomosti a mohutní orkovia, skvelí bojovníci, oslabení iba barbarskou živelnosťou a nedostatkom disciplíny sa pod jej okovami menili na fanatických služobníkov, ochotných splniť i úplne samovražedný rozkaz až do bodky.

Enlore vzdychol. Možno sa azda diviť, že tak diabolskému výtvoru podľahol aj samotný Ederwand? Čím zastaviť armádu, ktorej sila rastie s každým novým zajatcom, pretvoreným už na druhý deň v jej najoddanejšieho príslušníka? Ako poraziť učenca, ktorý dokáže ovládať myseľ miliónov? Alchymistu s dostatkom znalostí na uskutočnenie čohosi podobne strašného? A ako je, u všetkých bohov možné, že o Lestredovi, až do počiatku jeho útokov nikto nikdy nepočul? Kto u Podstaty tento prekliaty tyran vlastne je?

Gedrix sa zamyslel. Ostať na mieste najskôr nemalo význam. Jediné, čo by ďalším otáľaním dosiahol je pád do područia helmice a zvýšenie dobyvateľovej moci o ďalšieho elitného mága.

Najrozumnejšie bude odísť. Napokon, víťaz-nevíťaz, Lestred je stále len obyčajný človek a tí dlho nežijú. Zatiaľ čo on, arcidruid Syderinu, tu bude ešte mnoho, mnoho stoviek rokov. Trpezlivosť sa za danej situácie javila ako najlepšie, ba možno jediné riešenie.

Zaklánač podišiel k regálu a z labyrintu dosák vytiahol teleportačný trojkruh, ktorým sa mohol bezpečne a hlavne nevystopovateľne preniesť do vzdialených lesov domoviny. Pomaly prešiel prstom po jeho okrajoch, pozorujúc ako sa vrcholce magického predmetu rozsvietili. Dokončiť rituál mu však nebolo súdené.

Enloreho kúzlo vyrušil vrzgot vchodových dverí a pripomenul mu, že nabudúce by mal pred čarovaním najskôr zavrieť závoru.

Rýchlo sa otočil, prikryl žiariaci artefakt kusom plátna a nahnevane pozrel na prichádzajúceho.

Druidovu podráždenosť takmer okamžite vystriedal údiv. Osoba, ktorá stála vo dverách totiž nebol len tak hocikto. I bez odznakov hodnosti pružnú, až nadľudsky obratnú postavu votrelca, s nezameniteľnými črtami dlhoročného veliteľa, poznalo v Iderii i malé dieťa.

- Kapitán kráľovskej stráže Dogg Rawdyk? - vydýchol Syderan. - Aká česť pre drobného obchodníka! Len poďte ďalej, nech sa páči, - zareagoval pohotovo, zatiaľ čo mu myseľ naplno pracovala, prečo práve jeho navštívil najlepší bojovník a sám vodca ozbrojených síl Ederwandu v čase, keď by mal byť všade inde, len nie v malom obchodíku navonok bezvýznamného zelinkára.

- Vidím, že predstavenie môžem vynechať, - usmial sa návštevník skromne, prijímúc ponúkanú stoličku.

Jeho pohyby boli rýchle a presné. Nesmierne tvrdý výcvik zanechal na samurajovi stopy v gestikulácii i bežnom správaní, vďaka čomu pôsobil takmer nepríjemne.

Dogg Rawdyk bol legenda. Prvý rytier a osobný priateľ samotného kráľa, údajne posledný žijúci absolvent starobylého výcviku bojových

mníchov Wasynyke, predstavoval azda najnebezpečnejšieho muža s mečom, aký kedy žil.

Kapitán nebol ktovieako vysoký ani mohutný, no jeho úžasné, takmer nadprirodzené reflexy a svižnosť, spojená s doslova zázračným inštinktom zabijáka, ovládajúceho všetky mysliteľné i utajené finty šermu, robili z neho dokonalú a zaručene smrteľnú zbraň.

- A vy ste...

- Gedrix Enlore, liečiteľ - poklonil sa druid.

- Rád vás spoznávam, - odvetil veliteľ, prezerajúc si údajného obchodníka s o nič menším záujmom, než on jeho. Zaklínač nebol starý, skôr naopak. Keby sa oholil, vyzeral by možno ešte mladšie, než Rawdyk. Nemal síce postavu prvoliniového zápasníka, no nebol to ani typický netrénovaný mešťan. Navyše - u mága fyzická zdatnosť nerozhodovala. Pričom tie jeho oči... Možno má Vastembor pravdu, usúdil samuraj. Ostatne... Uvidíme.

- Potrebujem vašu pomoc, - doložil kapitán po krátkej odmlke.

- Ďakujem pane, ale ja naozaj netuším...

- Bez prehnanej skromnosti, - skočil mu do reči Rawdyk trochu netrepežlivo. - Viete kto som, a teda ste si iste domysleli, že by som vás nenavštívil v tejto kritickej chvíli, keby som k tomu nemal veľmi dobrý dôvod. Iste však tiež chápete, že nemám zrovna času nazvyš, a preto budem stručný, bez nevyhnutných, zdvorilostných fráz. Kráľ Conrad a ja sme dostali na vás veľmi dobré odporúčanie.

- To ma nesmierne teší, - rozhodil Gedrix rukami v neurčitom geste, no jeho prudkosť naznačila, že i on má hrdú povahu a nie je práve zvyknutý, aby s ním niekto skúšal jednať z pozície sily, - Bohužiaľ jedinú, čím by som vám mohol pomôcť, je pár ozdravných lektvarov, ktoré isto nie sú pre vašich ťažko ranených postačujúce, ani množstvom, ani účinnosťou.

- Škoda, - pokrčil Dogg ramenami a trocha ironicky sa uškrnul. - Keby ste si to však náhodou rozmysleli... - náčelník vybral z vrecka akýsi kamienok a prstom ho posunul na opačnú stranu stola k druidovi. - Nájdete ma v paláci.

Enlore mechanicky zodvihol malý rubín, čo mu rytier prihral a očami prebehol po podivnej, šedočiernej rune uprostred. Počiatočnú ľahostajnosť

nahradil nefalšovaný výraz údivu, ba priam ohromenia, ktorý však zmizol tak rýchlo, ako sa objavil. Druidove prsty zovrelí červenastý povrch a takmer zbeleli od tlaku, akým drahokam obopol. Vzápätí jeho ruka vystrelila kupredu a závara vstupných dverí sa Rawdykovi zachlopila rovno pred nosom.

Samuraj sa pobavene otočil.

- Ale, ale... - začal kúsavo, no dokončiť vetu viac nestihol. Gedrixov pohľad prebodol jeho vlastný a kráľovský kapitán v okamihu pochopil, že na žarty nebude ani čas ani vhodná príležitosť.

Enloreho oči sa doslova vpili do návštevníkovej tváre a Syderanova vôľa mu v zlomku sekundy pohltila myseľ. Rawdyk s úžasom pocítil, ako mu svaly stvrdli a následne vypovedali poslušnosť. Špičkový výcvik, reflexy, vrchol bojového umenia, to všetko mu bolo odrazu celkom nanič. Kliatba muža oproti ho uchopila do pasce a jeho vôľa sa stala bezvládnou hračkou mágie o nič menej, než keby sa ocitol v područí Kradharovej helmice.

Nespustiac z protivníka oči, Enlore pristúpil k stuhnutému rytierovi a zlovestne svetielkujúci, mierne zakrivený ukazovák mu oprel o prsia.

- Kde... a ako ste prišli k tomuto kameňu? – zasyčal desivo, zodvihnúc druhú ruku do výšky Rawdykovej tváre, v ktorej i naďalej zvieral tajomný drahokam.

Neuveriteľné! - blysko kapitánovi hlavou, pozorujúc, ako sa po jeho brnení šíria zo Syderanovho prsta hlboké trhliny. Neškodný obchodník bol preč. Enlore teraz stelesňoval pravého čarodeja, zdroj tajomnej sily, povznesenej nad všetkých a každého, neohrozeného dobrodruha, zvyknutého vždy dostať, čo chce!

Ešte pred pár mesiacmi by sa samuraj cítil ohromený i pokorený zároveň. No nedávne boje s Lestredom poskytli rytierovi nemilú možnosť prvýkrát v živote okúsiť, aké je to bojovať proti skutočne elitným čarodejom a ako i ten najrýchlejší meč môže byť úplne bezmocný proti kúzlam, prevedeným zdanlivo ničím viac, než pár pohybmi rúk. Avšak ani táto skúsenosť ho nepripravila na podobne trpkú porážku, akú zažil teraz. Našťastie, krátko predtým, než musel, neschopný jediného pohybu hanebne kapitulovať, dostalo sa mu odrazu nečakanej pomoci.

